

»I nedsivningsbekendtgørelsens § 6 er der givet amtsrådene mulighed for at give kommunalbestyrelserne myndighed til at meddele tilladelse til nedsivningsanlæg for højst to husstande eller 10 personækvivalenter i områder med samlet bebyggelse. Amtsrådene kan derudover ifølge bekendtgørelsens § 7 meddele tilladelse til etablering af større nedsivningsanlæg med tilløb af husspildevand. I bekendtgørelsen og det tilhørende cirkulære er der ikke fastsat grænser for størrelsen af bysamfund, hvor der kan gives tilladelse til nedsivning af spildevand.

Som det fremgår af miljøstyrelsens bidrag til besvarelsen af spørgsmål 16, skal amtsrådet ved behandling af denne type sager foretage en grundig hydrogeologisk undersøgelse af nedsivningsområdet. Såfremt det herved viser sig, at der ikke er risiko for forurening af anvendelige grundvandsressourcer, vil der være grundlag for at meddele tilladelse til tæt nedsivning af husspildevand. Ofte vil sådanne forhold være til stede nær kyster. I områder, hvor jordbunds- og grundvandsforholdene umuliggør tæt nedsivning, vil nedsivning i fælles nedsivningsanlæg være en mulig løsning, da man herved får mulighed for at placere det fælles nedsivningsanlæg i et velegnet nedsivningsområde.

Det er således en vurdering af grundvandsressourcens sårbarhed, der primært afgør om spildevandet i mindre bysamfund kan afledes til jorden. Hvis man f.eks. ved planlægning af et mindre sommerhusområde vurderer at grundvandsforholdene ikke er til hinder for nedsivning, må det herefter bero på en overordnet afvejning af den samlede spildevandsplan, om man skal nedsive husspildevand i området, eller om man skal klopakere.

Det er miljøstyrelsens holdning, at samme forhold gør sig gældende på øsamfund som i resten af landet, idet det er en overordnet regel, at der ikke må forurenes anvendelige grundvandsressourcer ved nedsivning af spildevand.«

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere vedlagte artikel fra Jyllands-Posten den 7. februar 1982 vedrørende bl.a. udgifter til spildevandsanlæg.

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere omstående artikel af 24. januar 1982 fra Jyllands-Posten med overskriften: »Forureningen værre end ministeren tror.«

Ministeren bedes i den anledning specielt oplyse, om det er rigtigt, således som det fremhæves af lederen for miljøafdelingen i Vestsjællands amtskommune, »at vi på vandområdet har investeret milliarder i rensningsanlæg, men der mangler penge til pasning af anlæggene, som ofte af den grund ikke lever op til forventningerne.«

Såfremt ministeren deler Jørgen Hübertz Olsens opfattelse, bedes ministeren vurdere, om det så ikke var mere hensigtsmæssigt, at der blev brugt mindre på anlægsinvesteringerne og mere på driftsudgifterne for herigennem at sikre, at nogen i hvert fald fik noget fornuftigt ud af de allerede foretagne investeringer.

Ministeren bedes endvidere oplyse, om det er korrekt, således som det fremgår af artiklen, at rapporten fra Frederiksborg amt og Storstrøms amt konkluderer, at amternes vandløb på trods af de omfattende investeringer i hvert fald ikke er mindre forurenede end for 10 år siden, snarere tværtimod.

Svar:

I artiklen af 7. februar 1982 rejser civilingeniør J. A. Pontoppidan spørgsmålet, om de af kommunerne udarbejdede og i amtskommunerne godkendte spildevandsplaner er behandlet på et mangelfuldt eller direkte forkert grundlag. Artiklen tager udgangspunkt i en anden artikel i Jyllands-Posten af 24. januar 1982, som udvalget har bedt mig kommentere i spørgsmål 46.

Jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at det er misvisende, når Pontoppidan i sin artikel anfører, at miljøstyrelsen pålægger de lokale myndigheder at anvende bestemte former for spildevandsafledning og rensning. Miljøstyrelsen har i spildevandssager alene den i henhold til lovens § 45 rådgivende funktion og er 1. klageinstans i henhold til lovens § 70.

Mens landvæsensretterne tidligere behandlede et projekt, der i meget detaljeret form beskrev det anlæg, der skulle godkendes, er det ved miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden overladt til de kommunale myndigheder at